

Suomentanut Oona Nyström

HOPEA ELIITTI DANI FRANCIS

WSOY

HOPEA ELIITTI

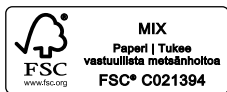

DANI FRANCIS

Suomentanut Oona Nyström

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Silver Elite

Copyright © 2025. SILVER ELITE by Dani Francis

The moral rights of the author have been asserted.

Suomenkielinen laitos

© Oona Nyström ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-52610-1

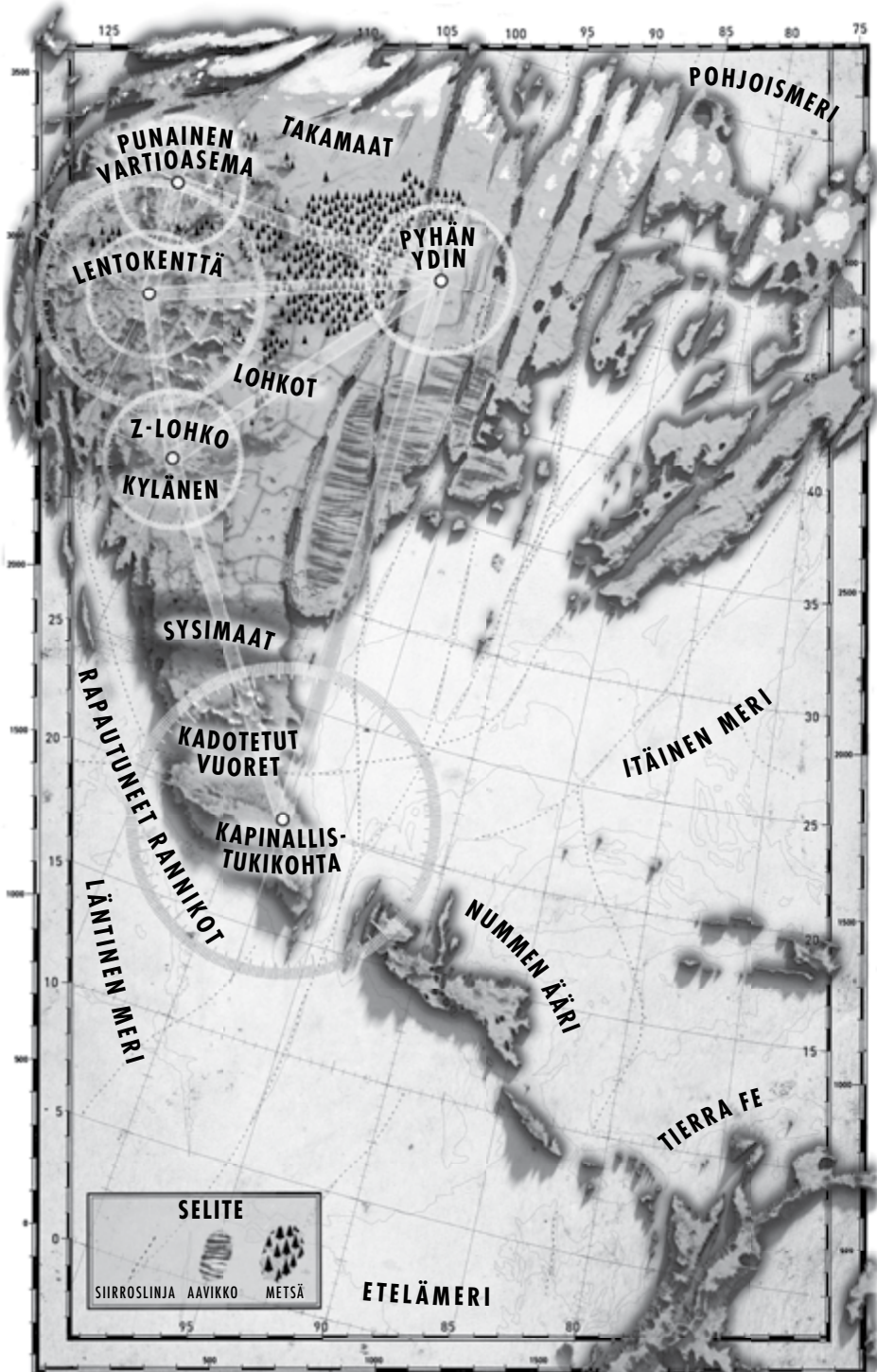
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

*Naisille, jotka näyttävät maailmalle närhen munat.
Tämä on omistettu jokaiselle käymälänne kamppailulle
ja jokaiselle murskaamallenne muurille.
Inspiroitte minua päivittäin.*

MANNER

1. LUKU

Vartuin täydellisessä, hellittämättömässä, tukahduttavassa pimeydessä.

Olisi mukava sanoa, että liioittelen, mutta en liioittele. Olin vasta viisivuotias, kun setäni salakuljetti minut pois kaupungista ja vei minut asumaan Sysimaille, lasten painajaisten syntysijoille. Ainaisen pimeyden metsään. Muistan, kuinka silmäni laajenivat, kun näin sen ensimmäisen kerran: pahaenteisen mustan sumun, joka huokui maan povesta ja kohosi korkealle puiden latvusten yläpuolelle. Muistan kauhun, joka iski luihin ja ytimiin, ja paniikin, joka kuristi kurkkua, kun astuimme pilkkopimeään. Muistan, kuinka patikkamatkan ensimmäisen tunnin aikana kompastuin päähällo. Polvistuin tutkimaan, mihin olin kompastunut, ja vaikken nähnyt mitään, tunsin sormenpäissäni ammottavat silmäkuopat ja sileän, ajan hioman luun.

Kun kysyin Jim-sedältä, mikä se oli, hän vastasi: »Pelkkä kivi.»

En ollut edes viiden vanhana niin helposti höynäytettävissä.

Se ei ollut viimeinen luuranko, jonka Sysimailla viettämämme kolmen vuoden aikana kohtasimme, mutta kun viimein palasimme ihmisasutuksen pariin, minä ja pelko olimme jo vanhat tuttavat. Tätä nykyä olen niin sinut säikähdysten kanssa, etten silmää räpäyttäisi, vaikka villipeto kävisi kurkkuuni. Sykkeeni ei kiihtyisi, vaikka Koneiston hävittäjä pudottaisi pommin talomme päälle.

Kun tottuu lapsena alituisen kauhuun, ei aikuisena pelkää enää juuri mitään.

Paitsi ehkä kiusallisia keskusteluja.

Kamppailisin ennemmin paljain käsin puuman kanssa kuin ajautuisin vaivaannuttavaan sananvaihtoon. Ihan oikeasti.

»Minne olet menossa?»

Hitto soikoon. Yritin parhaani mukaan livahtaa vuoteesta petikumppanini huomaamatta.

Nuoren sotilaan ääni on unesta ja viipyilevästä mielihyvystä raukea. Lasken katseeni lattiaan napittaessani farkkuja. Tiedän, että hän on ohuen lakanan alla kokonaan alasti.

»Öö. En minnekään. Puen vain päälleni, koska alkoi paleltaa», valehtelen ja kiskon mustan hihattoman topin helmaa vasemman lonkkani rosoisen arven peitoksi.

Palovammani, joka ulottuu lantiolta puoliväliin reittä, muistuttaa minua jatkuvasti siitä, kuka olen ja miksi en voi viipyä solttupojan seurassa yhtään pidempään kuin on tarpeen.

Sanoin hänelle, että arpi on peräisin tapaturmasta. Että päälleni läikkyi kattilallinen kiehuvaa vettä, kun olin lapsi.

Se ei ole täyttä palturia.

Mutta jos hän olisi tiennyt, mitä runneltu iho peittää alleen, hän ei todennäköisesti olisi silitellyt sitä niin ääretömän hellästi.

»Tule takaisin sänkyyn. Minä lämmitän sinua», hän lupaa.

Väläytän tekohymyn ja katson häntä silmiin. Ne ovat kauniit. Syvänruskeat. »Kuulostaa hyvältä. Tehdään niin ihan kohta. Mutta kun nyt jo nousin, käyn samalla vessassa. Taisit sanoa, että se on tuossa nurkan takana?»

Kuulostanko liian innokkaalta?

Luultavasti, mutta palan jo halusta ottaa jalat alleni. Kello on paljon. Lupasin palata kotiin ajat sitten. Minun oli tarkoitus vain pistäytyä kylän keskustassa juomassa kavereitteni kanssa pikaiset lasilliset kansallisen vapaudenpäivän kunniaksi. Ei päätyä sänkyyn kenenkään kanssa, varsinkaan Koneiston sotilaan.

Juhlan aiheet ovat Mantereella harvassa. Meillä ei ole sellaisia idylliseltä kuulostavia pyhäpäiviä, joista historiankirjoissa kerrotaan. Ja on kyllä suoraan sanottuna melko sairasta kohtalon ivaa, että joukko modifioituneita ihmisiä tanssii, juopottelee ja paneskelee juhlistaakseen sellaisen tapahtuman vuosipäivää, joka johti heidän omaan joukkotuhoonsa. Mutta me modit tykkäämme tanssia, juopotella ja paneskella, joten... miksi emme tekisi sitä aina tilaisuuden tullen, olipa juhlan aihe mikä hyvänsä.

»Et kai vain aio häippäistä?» sotilas kiusoittelee jälleen, mutta äänensävyistä kuultaa harmistuneisuus. Hemmetti. Hän arvaa, että aion ottaa jalat alleni.

»En tietenkään.»

Olen keskittyvinäni maihareitteni vetoketjuihin ja manaan samalla mielessäni, miten kammottavan huono idea tämä oli. Vaikka kuinka yritän olla hyppäämättä sänkyyn kohtaamieni Koneiston, eli Mantereen asevoimien, sotilaiden kanssa, heidän sitoutumiskyvyttömyytensä vetää minua magneetin lailla puoleensa. Sotilaat pääsevät

poistumaan tukikohdasta vain kolme kertaa vuodessa, joten heidän kanssaan ei voi kehkeytyä mitään yhden illan juttua kummempaa.

»Hyvä. Koska en ole vielä valmis luopumaan sinusta», hän hymyilee. Hän on kaksikymmentäviisivuotias ja hiveli hetki sitten vartaloani ylettömän hellästi.

Olenko kauhea ihminen, kun en muista hänen nimeään?

Nappaan kiväärini ja heilautan hihnan olkani yli. Huomaan, että mies seuraa liikkeitäni.

»Mitä?»

»Näytät juuri nyt aivan uskomattoman kuumalta», hän sanoo huultaan purren.

»Niinkö?»

»Kyllä. Kaupungissa ei näe mimmejä ase selässä.»

Pitää paikkansa. Ei näekään. Se on suurin syy siihen, miksi setäni halusi asettua Z-lohkoon, niin kauas länteen kuin mahdollista. Zeta on yksi resurssilohkoista, joiden yleisimmät elinkeinot ovat maanviljelys ja karjanhoito ja joissa asukkailla on lupa kantaa asetta. Vain luvallisia ja rekisteröityjä tietysti. Aseluvan saamiseksi on läpäistävä kattavat taitokokeet, mutta minulle se ei ollut tempu eikä mikään. Sain aseenkantoluvan kolmetoistavuotiaana. Taitoni ovat enemmän kuin riittävät, paljon paremmat kuin kokeen arvioijat osasivat edes aavistaa. Jim-setä neuvoi minua »olemaan keulimatta» koepäivänä.

»Kiväärin tulevat täällä tarpeeseen», kerron sotilaalle. »Meillä on valkokojootteja karjan kimpussa harva se yö.»

Hän nauraa. »Täytyykin tulla joku päivä sinne teidän tilalenne katsomaan, mitä oikein puuhaillet siellä.»

Kepeä kommentti herättää epäilykseni. Miksi mies tahotoisi tulla karjatilalle? Heittikö hän vain huulta vai onko minulla syytä huoleen?

Haluan aina pelata Koneiston suhteen varman päälle, joten avaan pikaisesti väylän ja tunnustelen sotilaan mieltä. Hänen kilpensä on teräksenujuja. Löytäisin todennäköisesti heikon kohdan, jos etsisin kyllin pitkään, mutta en pysty läpäisemään sitä tässä ja nyt. Ei mitenkään yllättävää. Eräs aivan ensimmäisistä perustaidoista, joita sotilaille opetetaan, on suojautuminen modien tunnusteluilta. Ja syystäkin. Arkki-ihmisillä ei ole telepaattisia taitoja. He eivät edes huomaa, kun heidän ajatuksiaan luetaan, toisin kuin modit, jotka aistivat tunnustelun sähköiskun tapaisena kipunointina. Hänen kaltaistensa on syytäkin olla varuillaan.

Suljen väylän. Kannatti kuitenkin yrittää. Miehen suojaus rakoili tänään yhden ainoan kerran, silloin kun olimme riisuutuneet, mutta siinä vaiheessa hänen ajatuksissaan pyöri lähinnä erilaisia mukaelmia aiheista *ah, juuri noin ja älä lopeta*.

Hiveli itsetuntoa, pakko myöntää.

»Onko sinulla jokin erityinen syy ottaa kivääri mukaan vessareissulle?» Mies kohottaa kulmaansa.

»Rekisteröityä asetta ei saa koskaan jättää valvomatta», siteeraan kuuliaisesti sääntökirjaa, jollaisen jokainen aseomistaja saa lupansa yhteydessä. »Pidä sänky lämpimänä. Tulen kohta takaisin.»

En todellakaan ole tulossa kohta takaisin. Hillitsen itseäni kaikin voimin, jotten pinkaisisi juoksuun.

»Tulen näyttämään, missä se on», mies tarjoutuu.

Alan vastustella, mutta hän kömpii jo ylös sängystä ja kiskoo housuja treenattujen kupeittensa peitoksi. Onneksi hänellä ei sentään ole Koneiston laivastonsinistä univormua. En tiedä, olisinko kiihottunut alkuunkaan, jos olisi ollut. Ellei satunnaista mallasjuoman laukaisemaa

sotilaanmuhinointihimoa oteta lukuun, vihaan noita kusipäitä, ja suurin osa heistä vihaa myös minua. Heidän elämäntehtävänsä on tuhota minun kaltaiseni ihmiset. Anomaalit – sellaisiksi he meitä kutsuvat. Tai hopeaverisiksi silloin kun haluavat puhua nätisti.

Ainoa todellinen anomalia näillä main on kenraali Redden ja hänen täysin järjenvastainen vihansa modifitteja kohtaan. Emme me voi mitään sille, että olemme syntyneet tällaisiksi. Muuntumisen aiheuttivat myrkyt, joita levisi maailmaan sataviisikymmentä vuotta sitten käydyn älyttömän sodan tuoksinassa. Meillä ei ollut siihen osaa eikä arpaa.

Vaikka jokainen soluni huutaa, että minun pitäisi paeta, annan sotilaan saattaa minut huoneesta viininpunaisella kokolattiamatolla verhoiltuun käytävään, joka sijaitsee kievarin toisessa kerroksessa. Käännyimme kulmasta ja jatkamme eteenpäin.

»Kas tässä.» Hän avaa minulle herrasmiesmäisesti oven.

»Kiitos.» Tiristän jälleen hymyn huulilleni. »Tulen kohta takaisin huoneeseesi, nähdään siellä.»

»Huuda, jos eksyt, niin tulen pelastamaan sinut. Onko oiva?»

Vessaan päästyäni seison oven takana kuuntelemassa hänen askeleitaan. Hengitän kiivaasti ulos ja odotan askelten loittonemista. Peilistä huomaan pronssinvärisellä ihollani hehkuvan punan, mutta sitähan seksi teettää. Silmistäni paistaa kärsimättömyys. Sotilas ylisti niiden väriä illan mittaan useampaan otteeseen – ne ovat hunajanruskeat, ja niissä on kullankeltaisia pilkkuja.

Setäni mukaan minulla on äitini silmät, mutta minä en muista, miltä äiti näytti, ja se häiritsee minua kovasti. Olin viisivuotias, kun hän lähetti minut pois, sen ikäinen, että minulla voisi olla muistikuvia hänestä. Minun *kuuluisi*

muistaa hänen silmänsä. Joskus olen muistavinani hänen äänensä tai hänen hymynsä, mutten tiedä, ovatko muistot tosia vai vain kuvitelmia, joilla aivoni paikkailevat aukkoja muistikuvissani.

Odotan vielä kokonaisen minuutin, ennen kuin astun vessasta ulos. Tekisi mieli säännätä juoksuun, mutta joudun ohittamaan sotilaan huoneen matkalla kohti portaikkoa. Minun on pakko hiipiä.

Käännyin kulmasta hengitystä pidättäen ja hiivin varpaillani kuluneella kokolattiamatolla. Olen jo melkein käytävän päässä, kun näen sotilaan huoneen ovenkahvan kääntyvän.

Oven heilahtaessa auki syöksyn vaistomaisesti lähimpään huoneeseen ja suljen oven perässäni.

Ventovieraan ihmisen huoneeseen ryskääminen ei luultavasti ole maailman fiksuin veto, mutta tein päätöksen sekunnin murto-osassa – ja kadun sitä katkerasti, kun rintakehäni ympärille kietoutuu lihaksikas käsivarsi.

»Liikkumatta», miesääni kääkee.

Toimin jälleen vaistonvaraisesti. Isken nyrkilläni ylöspäin ja osun jyrkään leukaan.

Leuan omistaja ei ole millänsäkään. Ennen kuin ehdin silmää räpäyttää, hän riisuu minut aseista ja paistaa kiväärini lattialle. Sitten hän kiepauttaa minut ympäri ja työntää minut selkään edellä ovea vasten. Miehen jyhkeä hahmo lähestyy uhkaavasti, hänen käsivartensa painaa rintaani kuin teräskanki.

»Kuka helvetti sinä olet?» hän ärähtää korvaani.

Sydän moukaroit kylkiluitani. Vedän terävästi henkeä ja lipaisen kuivia huuliani. »Olen –»

Sanat unohtuvat, kun kohotan katseeni miehen kasvoihin.

Kappas keppanaa.

Taisin valita väärän kandidaatin tämän illan aktiviteetteihin.

Tämä häiskä on... käsittämättömän hyvännäköinen. En ole tainnut koskaan nähdä yhtä tyrmäävää yksilöä, sen paremmin miestä kuin naistakaan. Unohdun hetkeksi hänen koboltinsinisiin silmiinsä, jotka tiiraavat minua paksujen ripsien lomasta. Tumma tukka on suittu pois kauniilta kasvoilta, joiden piirteet ovat niin täydellisen symmetriset, että on kuin ne olisi veistetty kivistä. Jykevää leukaa varjostaa juuri sopivan mittainen sänki, ja toisessa suupielessä erottuu hymykuopan aihio. Mietin, miten syväksi kuoppa mahtaa uurtua miehen hymyillessä, joskin hänen silmistään kuultavasta kylmästä, vaarallisesta kiillosta voisi päätellä, ettei hän liiemmin hymyile.

»Jos tulit tappamaan minut, homma ei nyt mene ihan putkeen.»

»Tappamaan?» toistan ja havahdun mietteistäni. »En minä siksi täällä ole.»

»Etkö?» Lattialta kuuluu kolinaa, ja tajuan, että mies potkii kivääriäni kauemmas. Joudun hillitsemään itseäni kaikin voimin, jotten lähde pyrkimään sen perään. »Hiip-paillet keskellä yötä aseistettuna huoneeseeni, ja minun pitäisi uskoa, että aikeesi ovat täysin viattomat?»

»Usko mitä lystää.» Yritän työntää häntä kauemmas. Turha toivo. Hänen käsivartensa ei hievahdakaan. »En tullut tappamaan sinua.»

»Eli tulit vain kyläilemään?» Hän nuolaisee suupieltään ja laskee kiiluvan katseensa vahvan käsivartensa takaa pilkistävään rintavakooni. »Mukavasti ajateltu, mutta en ole kiinnostunut. Olen saanut jo kyllikseni täksi illaksi.» Hänen huulensa kaartuvat. »Olisit pistäytynyt aikaisemmin, kun

minulla oli vielä seuraa. Olisimme voineet pitää hauskaa kolmestaan.»

Leukani loksahuttaa. »Oletko tosissasi? Kuule kusipää, ei minuakaan kiinnosta. Tulin tänne piiloon.»

Miehen kulmakarva kohoo uteliaasti. »Keneltä?»

»Ei jumalauta kuulu sinulle. Voisitko mitenkään siirtää kättäsi? En saa henkeä.»

»En. Ihan hyvin sinulla henki näyttää kulkevan.»

Ei kulje. En saa happea. Aina, kun hengitän sisään, vedän keuhkoihini miehen tuoksua. Siitä huokuu häivähdyshavupuuta, nahkaa ja mausteita. Huumaava sekoitus. Ja hänen vartalonsa on uskoton. Iso, harteikas ja jäntevän lihaksikas. Hauikset ovat pingottuneet minun pitelemises-täni. Tyyppi näyttää takuulla upealta alasti.

»Päästä minut», käsken. »Anteeksi, että syöksyin tällä lailla huoneeseesi, mutta voin vakuuttaa, etten ole sinulle vaaraksi.»

»Miksi sinulla on ase?»

»Olen karjapaimen. Minulla on aseenkantolupa.»

Mies tutkii kasvojani ja jää hetkeksi tuijottamaan suutani. Vaikka tarkkailun alaisena oleminen saa sykkeeni poukkoilemaan, yritän hyötyä hänen huomionsa hetkellisestä harhautumisesta potkaisemalla polvellani kohti hänen haaroväliään. Hän reagoi salamannopeasti ja tarraa jalkaani ennen kuin ehdin osua. Seuraavaksi mätkähdän takapuolelleni. Luut vaikeroivat, kun miehen painava ruho rojahtaa päälleni. Pitkät koivet liiskaavat minut lattiaan, ja kyynärvarsi painaa kurkkuaani. Nyt en ihan oikeasti saa henkeä.

Haukon happea ja mätkin miehen hartioita kaksin käsin, mutta hän ei hievahdakaan. Pilkallinen katse tiiraa minua yläviistosta.

»Tuo ei ollut kovin kivasti tehty», mies mutisee. »Yrittää nyt potkaista toista vyön alle.»

En pysty vastaamaan, koska en saa ilmaa. Yritän jälleen huitaista häntä. Perhana, että hän onkin vahva. Kuvittelin olevani taitava tappelijä. Setä on treenannut minua viisivuotiaasta saakka. Mutta tässä sitä nyt sitten ollaan, selätettynä ja puolustuskyvyttömänä vieraan miehen alla.

Ei, ei pidä paikkaansa. Kyllä minä jotenkin kykenen puolustautumaan.

Toinen tärkeä asia, jonka setäni on minulle opettanut, on se, että taistelussa on pyrittävä pääsemään niskan päälle keinolla millä hyvänsä. Miesten kanssa eräs keino toimii aina.

»Ei se hassumpi veto ollut», pihisen. »Tuotti tulosta.» Ääneni on käheä, koska en saa happea.

Miehen ääni puolestaan on epäluuloinen. »Tulosta?»

»Sain sinut päälleni.»

Väläytän pienen, rehvakkaan hymyn, ja panen merkille miehen silmissä pilkahtavan himon kipinän.

»Voisi sitä huonompaankin paikkaan joutua», lisäksi ja saan vedettyä pinnallisesti henkeä. »Aiemmin minua ei kiinnostanut, mutta nyt...»

Keinautan kutsuvasti lanteitani.

Mies jäykistyy, hänen huulensa erkanevat. Tuskin huomattavan hetken ajan hänen lantionsa myötäilee kevyesti liikettäni.

Sitten hän purskahtaa nauruun.

»Hyvä yritys.» Hän painaa suun melkein kiinni korvaani, ja sykkeeni villiintyy. »Jos päästän sinut ylös, lupaatko pitää kätesi ja polvesi kurissa?»

»Lupaatko *sinä?*» sihadan.

Hän nousee päältäni edelleen naureskellen ja noutaa kiväärini. Nousen seisomaan ja oion tuohuneena paitaani samalla, kun mies tutkii kiväärin sarjanumeroa. Käytän tilaisuuden hyväkseni ja vilkaisen viimein ympärilleni, mutta näkemistä ei juuri ole. Sänky on sotkussa, mies on todennäköisesti myllännyt lakanat aiemman »seuralaisensa» kanssa. En tiedä, olenko tytölle kateellinen vai – miehen hurmaavan luonteen huomioon ottaen – säälinkö häntä.

Yöpöydällä lojuu viestintälaitte eli kommi, ikkunan alla punaisen nojatuolin selkämyksellä riippuu siististi musta takki, ja ovenpielessä on musta kenkäpari. Siinä se. Ei minikäänlaista lisävalaistusta siihen, kuka mies saattaisi olla. En nähnyt häntä aiemmin illalla keskusaukion juhlahumussa, mikä tuntuu oudolta. Miksi muutoin hän olisi Kyläsessä, ellei vapaudenpäivää juhlimassa? Täällä harvemmin näkyy ketään läpikulkumatkalla. Z-lohkon länsipuolella maa on vajonnut veteen, eikä rannikolla ole asutusta. Aina, kun Konserni yrittää rakentaa sinne jotakin, tulee maanjäristys, joka tuhoaa koko kylän.

Vilkaisen jälleen miestä ja yritän lukea hänen ajatuk-sensa, mutta hänellä on vahva kilpi. Kiintoisaa. Useimmilla arkeilla ei ole suojausta, ja mikäli on, sen läpäisee helposti. Toisin sanoen miehen täytyy olla joko modifitti, sotilas tai sitten siviiliarkki, joka on jostakin salamurhkaisesta syystä opetellut ajatustensa suojaamisen jalon taidon.

Hän pitelee kivääriäni rautaisessa otteessa, muttei tähtää minuun. Seisoo vain paikallaan ja katselee minua vaarallisen sinisillä silmillään.

»Mitä jos vain lukisit kommillasi kiväärin sarjanumeron, jotta saat vahvistettua, etten ole salamurhaaja, ja pääsen jatkamaan elämäni?»

»Tai sitten vain tappaisin sinut, jotta pääsen jatkamaan omaa elämäni?» mulkivisti viisastelee.

»Voi ei, pelottaa kamalasti.» Painan kädet lanteilleni.
»Anna palaa. Ammu pois. Päästä minut kärsimyksistäni.»

Mies kallistaa päätään katse yhä tiiviisti minussa. »Mikä sinun nimesi on?»

Hätkähdän, kun joku muu vastaa kysymykseen.

»Wren?»

Tai ennemminkin joku huhuilee minua käytävässä.

»Wren? Oletko vielä täällä?»

Sotilaan askeleet tömisevät oven ohi ja loittonevat kulman taa.

Kaappaajani kiusoittelee minua. »No, *Wren*, paras panna töpinäksi. Saatat vielä ehtiä ulko-ovelle ennen kuin poikaystäväsi saa sinut kiinni.»

»Hän ei ole poikaystäväni enkä minä lähde minnekään ennen kuin saan kivääriini.»

Mies miettii sekunnin, kääntää kiväärin kädessään ja ojentaa sen minulle perä edellä.

Vedän hihnan olkani yli ja marssin ovelle. »Oli mukava tavata, kuspää», jupisen taakseni vilkaisematta.

Miehen hekotus kutittelee lapaluitani.

Käytävä on tyhjä. Tartun tilaisuuteen ja riennän portaita alakertaan. Juuri kun pääsen ulko-ovelle, kuulen nimeni jälleen.

»Wren, odota.»

Pidätän ähkäisyn. Solttupoika on portaikon puolivälissä.

»Lupasit, ettet livistäisi», hän sanoo kävellessään luokseni. Pettymys huokuu hänen katseestaan.

»Anteeksi.» Päästän liioitellun huokauksen ja tekaisen sopivan hätävalheen. »En vain oikein kestä ihmisten hyvästelemistä.»

Nuoren miehen ilme muuttuu lempeämmäksi.

»Ja minulla on muutenkin vähän kiire. Meiltä kaatui aita viime yön myrskyssä, ja setäni nirhaa minut, ellen ole heti aamutuimaan korjauspuuhissa.»

»Minun on pakko saada tavata sinut uudelleen. Mitä jos yrittäisin saada vapaata ensi kuussa?»

»Tiedät, mistä minut löytää», vastaan kepeästi, sillä sotilas ei todennäköisesti saa vapaata pitkiin aikoihin. Kun saa, hän on jo unohtanut minut tyystin.

Toivon mukaan.

Aina on olemassa se riski, että hullaantunut ylkä saa vaihdettua asemapaikkaa toisen sotilaan kanssa ja päättyy komennukselle minun lohkooni. Mutta en kai minä nyt sentään ihan *niin* hyvä sängyssä ole.

»Mikä on koodisi?»

Luettelen henkilönumeroni vastahakoisesti ja katseen, kun hän naputtelee sen kommiinsa. Hetken kuluttua samanlainen ohut laite helähtää hiljaa taskussani.

Sotilas väläyttää söpön hymyn. »Se olin minä.»

Vedän laitteen esiin ja tallennan hänen numeronsa. Inhoan koko värkkiä. Kommia pitää lain mukaan kantaa aina mukana, mutta vilkaisen sitä vain, kun siihen saapuu Konsernin tiedonantoja. Muutoin käytän sitä ainoastaan välttämättömään viestinvaihtoon Jim-sedän ja ystäväieni kanssa. En tietenkään tärkeisiin viesteihin; niitä varten meillä on kehittyneempi kommunikaatiomenetelmä. Yksikään täysjärkinen modi ei käyttäisi viestintään Konsernin laitetta, kun joka ikinen siihen lausuttu tai kirjoitettu sana taltioituu ja päättyy tiedusteluosaston valvovien silmien alle. Sama pätee tietoverkkoomme Nexukseen. Olisi pätkähullua käydä keskustelua avoimesti senkään välityksellä.

»Saatan sinut ulos», mies sanoo.

Kievarin ovien takaa kantautuu puheensorinaa ja nopeatempoista musiikkia. Orkesteri soittaa laulua, jota en tunnista. Se on oletettavasti jokin Konsernin media-lautakunnan hyväksymistä sävelmistä. Kaikki musiikkikappaleet tarkastetaan lautakunnassa ennen kuin niitä saa esittää julkisesti.

Astumme sisäpihalle, jossa tuuli huokailee yhtä lempeästi kuin silloinkin, kun pujahdimme kievariin. Ilmassa leijuu grillatun lihan ja maissintähkien tuoksu. Kylän keskusaukio tulvii valoja. Väkeä ja meteliä riittää, musiikin yli kantautuu aika ajoin naurunremakoita.

Siellä täällä kuljeksivat sotilaat saavat oloni tukalaksi. Vapaudenpäivä on suurimmalle osalle heistä ainoa aika vuodesta, kun he pääsevät palaamaan kotilohkoihinsa sukulaisia ja ystäviä tapaamaan. Useimmat vaikuttavat harmittomilta, mutta näin monen tummansinisen sotilaspuvun näkeminen samanaikaisesti saa oloni epä-mukavaksi.

Menisivät kyrpele soikoon jo takaisin kaupunkiin ja jättäisivät meidät rauhaan. Ei kukaan täkäläisistä jaksaisi esittää heille ystävällistä. Edes arkit eivät pidä siitä, miten rajuin ottein kenraali hallitsee elämämme kaikkia osaluoteita. Tai ainakaan useimmat heistä. Tietenkin on olemassa myös vannoutuneita lojalisteja, jotka ovat valmiita ilmiantamaan vaikka oman äitinsä saadakseen hyväksyvän nyökkäyksen siltä mieheltä tai hänen hännystelijöiltään. Eräs oman lohkon arkkiääliö sananmukaisesti narautti oman äitinsä saatuaan tietää, että tämä on modifitti. Onnistuttuaan melkein kahdenkymmenen vuoden ajan kätkemään kykynsä pojaltaan naisparka teki yhden ainoan virheen, tuli epähuomiossa lukeneeksi ajatuksia vetämättä hihojaan alas, ja hänen ainoa poikansa antoi hänet ilmi

viranomaisille. Viime kuulemani mukaan poika on ylen-
netty Koneistossa oman yksikkönsä päälliköksi.

Tosin kenties vielä pahempia ovat modit, jotka käänty-
vät omiaan vastaan, Reddenin leivissä pääkaupungissamme
Pyhän ytimessä työskentelevät hännystelijät. Leveästi elä-
mästä nauttivat petturit. Kenraalin mielistelemine kan-
nattaa ainakin taloudellisesti.

Huomioni kiinnittyy lasten iloiseen kiljahteluun. Kään-
nyn kohti ääniä ja hymyileviä kasvoja. Monen sadan metrin
päässä nurmikentällä leikitään hippaa. Kylän lapset kiljuvat
ja nauravat, kun hippa, laiha punatukkainen tyttö, juoksee
ympäriinsä toisia jahdaten.

»Wren!» huikkaa iloinen ääni.

Tana Archer tepastelee meitä kohti. Silmät loistaen,
posket punoittaen. Hän on selvästikin testaillut perheensä
myyntiartikkeleita. Tanan isä, Griff, pyörittää kievaria, joka
on aukion ainoa anniskeluravintola.

»Mietinkin, mihin hävisit.» Hän vilkaisee tietäväisen
näköisenä minusta sotilaaseen ja takaisin. Sitten hän hymyi-
lee leveästi meille molemmille, ja aistin, että hän yrittää
muodostaa minuun yhteyden.

Kaikilla telepaateilla on yksilöllinen tunnisteensa. Kun
olin lapsi, setäni kuvaili, että se on ikään kuin ihmisen
perusolemus, energiaryöppy, jollaisen pystyy muodosta-
maan vain hän. Sitä on lähestulkoon mahdotonta selittää,
ellei sitä pysty aistimaan, mutta kun yhteys on kerran muo-
dostettu, toisen ihmisen energian tunnistaa automaattisesti,
kun hän koputtelee mielen porteilla.

»Sitä onkin oltu ahkerina», Tana kiusoittelee äänettä-
mästi.

Kun kuulen hänen sisäisen äänensä päässäni, se kuulostaa
aina matalammalta kuin hänen puheäänensä. Kysyin kerran

sedältäni, miksi ihmisten telepaattinen ääni kuulostaa aivan erilaiselta kuin heidän normaali äänensä. »Oletko koskaan kuunnellut omaa ääntäsi tallenteelta ja miettinyt: *Enhän minä kuulosta yhtään tuollaiselta?*» oli hänen vastauksensa. »Se johtuu siitä, että oma ääni kuulostaa aina itse kuultuna erilaiselta kuin muiden korvissa. Kun keskustelemme telepaattisesti, kuulen äänesi samalla tavalla kuin *sinä* kuulet sen normaalisti. Kun puhumme ääneen, kuulen äänesi sellaisena kuin muut sen kuulevat.» Jollain omituisella tavalla selitys kävi järkeen.

»Muru, sun täytyy lakata panemasta sotilaita.»

»Älä nyt, hyvä kai se on, että niistäkin on hyötyä edes jossain», totean Tanalle, ja hän kääntyy tukahduttamaan naurahduksen.

Tiedän, että hänen suonensa väreilevät pitkien hihojen alla, piilossa uteliailta katseilta. Koska hänen ihonsa on tumma, hänen suonensa erottuvat hohtaessaan jopa selkeämmin kuin vaaleampi-ihoisilla modeilla.

Minä olen hihattomassa topissa, mutta minulla ei ole silti syytä huoleen. Tästäkin aiheesta olen aikoinani piinannut setääni kysymyksillä, sillä tuntui hämmäntävältä, kun hopea väreili hänen ihonsa alla telepaattisten keskustelujemme aikana. Miksi minun suoneni pysyvät muuttumattomina? Olin rasittava lapsi, jatkuvasti kyselemässä kaikkea. Silloin hän ei vielä osannut vastata. Hän vain kohautti hartioitaan ja sanoi: »Tässä on mennyt jo yli sata vuotta, mutta silti on vielä paljon, mitä meidän kaltaisistamme ei ymmärretä.»

Se onkin kinkkinen juttu – meistä modifiteista ei ole olemassa tutkittua ja varmaa tietoa. Suurin osa modeista on tosiaan sananmukaisesti hopeaverisiä: käsivarsien verisuonet hohtavat hopeisina telepaattisia voimia käytettäessä.

SELVIITYMISEN
KOLME SÄÄNTÖÄ:
ÄLÄ LUOTA KEHENKÄÄN,
VALEHTELE KAIKILLE,
ÄLÄ RAKASTU.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52610-1